

WAT GEESTIG!

(That's the Spirit)

een parodie in twee bedrijven

door

TIM KELLY

vertaling

Marja Jansweijer

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072... 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WAT GEESTIG! - THAT'S THE SPIRIT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **TIM KELLY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv... Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072... 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107... 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN: (in volgorde van opkomst)

JENNY DAVENPORT*... vrouw, een medium

RUBY... vrouw, doet huishouden, tussen 18 en 40

IRENE LOCKWOOD... vrouw, begin 20, nicht van Jenny

WAYNE HOPKINS... man, verwaande televisieacteur

CLAIRE VOYANT... vrouw, ongeveer zestig, medium, opzichtig

CHARLOTTE PRINDLE** ... vrouw, politierechercheur

BUD FRAZER... man, idem, jongensachtig enthousiast

SCOTTY NELSON... man, opzichter natuurpark

BELLA DONNA... vrouw, medium en buikspreker

ANNE BOLEYN... vrouw, medium

JUAN... gekke kluizenaar

ERNST SLATER... man met röntgenogen

VICTORIA GREENSTREET*... vrouw, koopt en verkoopt zeldzame boeken

*De rollen van Jenny en Victoria kunnen door dezelfde persoon worden gespeeld.

**De rol van Charlotte kan ook door een mannelijke acteur worden gespeeld... Chad Prindle

DECOR:

Huiskamer van "een excentriek huis". De oorspronkelijke eigenaar, die reeds enige tijd geleden is overleden, was een beroemde goochelaar, boeienkoning en spiritist, bekend als "Het Grote Wonder". De inrichting is sinds zijn dood niet veranderd. Alles is dan ook oud en versleten. De sfeer van de kamer is ouderwets en muf. Rechtsbeneden is een deur naar de wijnkelder. Rechts zijn openslaande deuren met gordijnen. Het uitzicht is typisch dat van een Zuid-Californisch heuvellandschap... bomen, struiken, inheems struikgewas. Rechtsboven staat een oude, staande lamp met een grote, lelijke lampenkap. Rechtsboven midden een tafel met een lamp. Middenboven leidt een doorgang naar de hal. In de hal rechts is de voordeur. Via de hal links komt men in de overige vertrekken. Er zijn een paar treden zichtbaar die een trap naar boven suggereren. In de hal staat een klein tafeltje met telefoon. Linksboven is de deur naar de studeerkamer van Wonder. Links is de haard. Boven schoorsteenmantel hangt een portret van Wonder... een nogal sinister kijkende man, met in zijn ene hand een schedel. Om het schilderij hangen zwarte doeken gedrapeerd. Linksbeneden leidt naar de keuken. Er staat een ronde tafel met drie stoelen linksbeneden midden. Op de tafel staat een fruitschaal met fruit van was. Rechtsbeneden midden bevinden zich een bank en een kleed. De kamer wordt gedomineerd door een grote fauteuil met hoge rug in het midden, indien mogelijk met rode bekleding. Links van deze fauteuil staat een kleine tafel met een oude zwarte telefoon erop. Verdere aankleding van het toneel naar eigen goeddunken, bijv. kandelaars, foto's e.d. Verder wat spullen die bijdragen tot het bevestigen van het merkwaardige karakter van Wonder, zoals opgezette vogels, oud speelgoed, kristallen bol en enkele vreemde schilderijen. Ook een skelet, marionetpoppen e.d. behoren tot de mogelijkheden. Aan de muur zwaarden, pistolen, theaterposters van bijvoorbeeld Houdini. Eventueel kandelaars en blakers voor extra licht. *(Voorafgaand aan opgaan doek: Het onmiskenbare geluid van een naderende storm: donder, huilende wind, slagregens)*

EERSTE BEDRIJF

eerste scène

Als doek opgaat: Middernacht. Gordijnen zijn open. Het is bijna onmogelijk de kamer te ontwaren. Een bliksem af en toe zorgt voor wat verlichting. De straal van een zaklantaarn raakt de openslaande deuren. Plotseling verschijnt een gedaante aan de andere kant van het glas. Zelfs bij het vage licht is te zien dat hij/zij niet veel goeds voorspelt. De gedaante rommelt met de deur, probeert in te breken. Het slot stelt niet veel voor en de gedaante duwt de deuren open. Storm neemt toe. Voorzichtig treedt de gedaante de kamer binnen, hij loopt mank. Stopt om zich te oriënteren. Door het licht van de zaklantaarn is het mogelijk om iets van zijn gezicht te zien. Nu is te zien wat er mis is met zijn uiterlijk. Hij draagt oude kleren en zwarte leren handschoenen, maar zijn gezicht is dat van een clown (masker)! Grote rode neus, grote geschminkte mond, hoed, kroezig rood haar. Absurd. Noot: Het is mogelijk een ander masker te gebruiken, bijv. dat van een dier, of iets griezeligs. Gedaante schijnt met zaklantaarn richting hal. Niets. Daarna richting studeerkamer van Wonder. Hij hinkt naar de kamer, opent de deur en gaat naar binnen. Na een paar seconden klinkt het geluid van een kamer die doorzocht wordt. Stilte. Gedaante verlaat kamer, wordt tegengehouden door de stem van Jenny Davenport.

Jenny's stem: *(van achter, boven. Indringend)* Wie is daar beneden? Wie is daar? *(geschrokken zoekt gedaante naar een plaats om zich te verstoppen. Hij ziet de kelderdeur en snelt ernaar toe. Opent deur, gaat af. Tegelijkertijd wordt van boven de straal van nog een zaklantaarn zichtbaar in het donkere huis. Jenny praat in zichzelf)* Ik hoorde toch wat. *(ze verschijnt op de trap. Bejaard. Ze draagt een kamerjas en pantoffels. Eenmaal in de kamer probeert ze tafellamp rechtsboven midden aan te doen. Er gebeurt niets)* Zal wel door de storm komen. Eens een andere proberen. *(loopt naar staande lamp bij openslaande deuren. Klik schakelaar aan. Weer niets. Geprikkeld)* Gebeurt ook iedere keer met dit weer. *(haar aandacht wordt getrokken door de openstaande buitendeuren)* Ik weet zeker dat ik deze deuren heb dichtgedaan. *(sluit deuren. Schijnt met lantaarn door kamer. Komt bij deur studeerkamer die op een kier staat, omdat de gedaante vergeten is hem te sluiten. Verbaasd)* De deur van de studeerkamer. Die staat ook al open. Zou het waar zijn? Wonder? Is hij teruggekomen? *(Noot: De naam van de goochelaar wordt uitgesproken met het accent op de tweede lettergreep: Wonder)*

Opgewonden loopt Jenny naar de studeerkamer, gaat af door deur studeerkamer) Wonder, ben jij het? (deur van kelder gaat krakend open en de gedaante komt eruit. Zonder zaklantaarn. Draait een sterk nylon touw in zijn gehandschoende handen, klaar om iemand te wurgen. Hij hinkt naar studeerkamer. Geluid: stormgeluiden. Gedaante loopt studeerkamer in. We horen stem van Jenny) Wonder? Zeg me dat jij het bent. (stem wordt paniekerig, doodsbang) Jij bent Wonder niet. Wat wil je? Wie ben je? Ga weg! (ze gilt. Geluid van worsteling is hoorbaar. Slecht een paar tellen. Geluid van het lichaam van Jenny dat op grond valt. Stilte. Gedaante komt uit studeerkamer en sluit de deur. Dan, als belachelijk trekje... alsof hij zijn nachtelijke arbeid wil vieren... haalt de gedaante een speelgoedtoetertje tevoorschijn en blaast er even op. Hij hinkt naar de openslaande deuren, net als hij naar buiten wil gaan, begint oude telefoon op kleine tafeltje bij fauteuil te rinkelen. Gedaante staart naar telefoon, ongelovig. Hinkt dan snel de nacht in. De oude telefoon blijft rinkelen, terwijl de kamer donker wordt. Slechts een vaag, groenachtig schijnsel van de telefoon suggereert dat telefoon door geesten bezocht zou kunnen zijn)

EINDE EERSTE SCENE

(Noot: Scènes moeten elkaar snel opvolgen. Als een scène is afgelopen, moet de volgende vrijwel meteen beginnen)

Tweede scène

Een paar weken later. Ochtend. Als het doek opgaat staan openslaande deuren open en stroomt fel zonlicht de kamer in, alsof het de vorige sombere scene wil verdrijven. We kunnen Ruby niet meteen zien, omdat ze op handen en knieën achter de bank zit. We kunnen haar echter wel horen zingen. Ze zingt niet goed, maar wel hard.

Stem van Ruby: "Vader Jacob, vader Jacob, slaapt gij nog, slaapt gij nog? Alle klokken luiden, alle klokken luiden..."

Stem van Irene: *(van achter, linksbeneden)* Ruby...!

Stem van Ruby: "Bim bam bom, bim bam bom!"

Stem van Irene: Ruby...! *(Ruby gaat staan. In een hand heeft ze een blik, in de ander een harde borstel)*

Ruby: Ik ben hier, mevrouw Lockwood. *(Ruby is niet een van de slimsten. Nieuwsgierig en praktisch. Draagt een oud schort. Irene Lockwood komt op via linksbeneden. Een aantrekkelijke jonge vrouw)*

Irene: Wat ben je aan het doen?

Ruby: U had me gezegd eerst deze kamer te doen.

Irene: *(wijst naar stoffer en blik)* Waarom gebruik je de stofzuiger niet?

Ruby: Kost te veel moeite op deze oude kleden. Ze zijn te oud en te dun. Je krijgt het vuil er alleen met een harde borstel af.

Irene: Als jij het zegt, Ruby.

Ruby: Ik zou het moeten weten, ik maakte deze kleden elke week voor uw tante schoon. Ik heb nooit begrepen waarom ze alles zo bij het oude liet. Alles is gammel en versleten.

Irene: Bijna alles in het huis behoorde eens aan Het Grote Wonder. *(kijken beiden naar het portret boven de schoorsteenmantel)*

Ruby: Daar heeft uw tante me vaak genoeg aan herinnerd. Maar ik begrijp het nog steeds niet.

Irene: Dit huis was meer een heilige plaats.

Ruby: Zoveel was me wel duidelijk. Uw tante nam al dat geestengedoe nogal serieus.

Irene: Ze was een "medium", Ruby. Ze had het niet leuk gevonden als je haar werk beschouwde als "geestengedoe". *(Ruby neemt stoffer en blik mee naar de hal en zet ze neer, onzichtbaar voor publiek)*

Ruby: Ze heeft me de toekomst eens voorspeld. Is niets van uitgekomen. Ik geloof niet in die hocus-pocus.

Irene: Dat ben ik wel met je eens, maar iedereen mag geloven wat hij wil. *(Ruby komt terug de kamer in, wijst naar een stapel enveloppen op tafel)*

Ruby: Post is geweest. Het meeste is voor uw tante.

Irene: Bedankt, Ruby. *(Irene gaat aan tafel zitten en begint de post open te maken. Terwijl Ruby praat, beweegt ze zich achter Irenes schouder en probeert te zien wat in de post staat)*

Ruby: Ik ken genoeg huishoudsters die niet zouden willen werken in een huis waarin een moord is gepleegd. Ik word er niet warm of koud van. Vooral hier niet, in Laurel Canyon. Er kan van alles gebeuren hier in Laurel Canyon. *(Irene leest een brief, Ruby doet nog steeds moeite om mee te lezen)* Mensen die schilderen, acteren of schrijven... dat soort mensen is altijd wat van plan. Net zoals uw tante en al die andere media's.

Irene: Mediums.

Ruby: Popgroepen zijn nog het ergste. *(wetende dat Ruby sterft van nieuwsgierigheid, houdt Irene de brief over haar schouder, Ruby grijpt hem en leest. Irene opent een andere enveloppe)*

Irene: In de canyon wonen artistieke en creatieve mensen. Dat betekent nog niet dat moord bij hen inwoont.

Ruby: *(de brief)* Dit is alleen maar een aanbieding van een makelaar. Gaat u het huis verkopen?

Irene: Ik kan het niet verkopen.

Ruby: Waarom niet? Het huis is toch zeker van u.

Irene: Je bent ook niet nieuwsgierig.

Ruby: Hoe komt u daar nou bij?

Irene: Volgens mij woon je hier erg graag, Ruby.

Ruby: Is dat zo?

Irene: Niet soms?

Ruby: *(geheime betekenis)* Ik heb zo mijn redenen om hier te blijven wonen. *(Wayne Hopkins komt naar binnen wippen door openslaande deuren. Hij is acteur... jong, knap, ongelooflijk verwaand op een nogal grappige manier. Irene vindt hem niet onaardig, maar neemt hem niet helemaal serieus. Zijn gebit is stralend wit. Ziet eruit als een wandelende tandpastareclame. Hij heeft een witte broek en een dure tennistrui aan. Draagt een tennisracket)*

Wayne: *(grapje)* Iemand zin in een partijtje tennis? *(gaat in houding staan)*

Irene: Hallo, Wayne.

Ruby: Ik zag je poseren op je oprit.

Wayne: Ze hebben overal foto's van mij gemaakt: in mijn kamer, in mijn keuken. Het wordt een grote reportage in "De Ster". Over hoe sterren uit Hollywood woonden en zich kleedden in vroegere jaren. *(het tennisracket)* Het racket en de trui mag ik houden, maar de broek willen ze terug. Zeg Ruby, wil je een foto van mij met handtekening?

Ruby: Ik ben al meer dan voorzien, meneer Wayne. *(hij loopt naar de tafel)*

Wayne: Foto's van sterren kun je nooit genoeg hebben. Als je ze maar lang genoeg bewaard, kun je ze goed verkopen.

Ruby: Ik had laatst nog een kraam op de rommelmarkt, toen heb ik een foto van u in een oude lijst gestopt. Drie dollar was alles wat ik ervoor kreeg.

Wayne: Met zo'n houding word je nooit publiciteitsagent. *(pakt een appel van de schaal, loopt naar het midden, neemt een hap)*

Ruby: Dat wil ik ook helemaal niet. Ik doe liever iets waar ik goed in ben.

Wayne: Heb je gisteren nog naar "Mijn Vader is Vrijgezel" gekeken? Ik vond vooral mezelf erg goed.

Ruby: Niet gezien.

Irene: Ik wel. Ja, je was erg goed, Wayne. Maar dat ben je altijd.

Wayne: Dat is de enige manier... altijd goed zijn. Daarom ben ik ook een ster. *(neemt nog een hap)*

Ruby: Dat is van was. *(vol afschuw spuugt Wayne het uit. Tegen Irene)*
Ik ga maar eens boven beginnen. *(Ruby loopt naar de hal en af naar boven)*

Wayne: Ze weet precies hoe ze een acteur een hart onder de riem moet steken.

Irene: Ik heb het idee dat Ruby te veel acteurs heeft ontmoet.

Wayne: Ik ga naar de winkel. Nog iets nodig?

Irene: Ik zou niet weten wat.

Wayne: Heb je al een beslissing over het huis genomen?

Irene: Ik ga het verhuren. Ik heb een baan in Chicago en het testament bepaalt dat ik het huis niet mag verkopen. Ik mag hier de rest van mijn leven blijven wonen als ik wil. Of ik mag de huur innen.

Wayne: Nog wat van de politie gehoord?

Irene: Niets nieuws. Het is zo frustrerend. Wie zou haar nou willen vermoorden?

Wayne: Ik wou dat ik het wist. Ik was erg op de oude mevrouw gesteld. Vond alleen wel dat ze het een beetje overdreef met al die geesten.

Irene: Dat was haar leven.

Wayne: Begrijp me niet verkeerd. Er zijn dingen waar ik wel in geloof. Niet onder ladders lopen, oppassen voor zwarte katten. Niet fluiten in kleedkamers. *(kijkt de kamer rond)* Maar, om eerlijk te zijn, ik vond het hier altijd wel een beetje, eh...

Irene: Griezellig.

Wayne: Ja, dat is het. *(wijst naar portret)* Na wat ik gehoord heb, was Het Grote Wonder griezellig. Zijn die zwarte doeken nou echt nodig? Doet me denken aan een tv-serie die net beëindigd is.

Irene: Ik moet het nog steeds weghalen.

Wayne: Doe dat dan maar gauw. Weet je zeker dat je niets nodig hebt?

Irene: Het is erg aardig van je, Wayne. Je hebt me fantastisch geholpen.

Wayne: Daar zijn burens toch voor. *(loopt naar openslaande deuren, draait zich om)* En bovendien, de ster uit "Mijn Vader is Vrijgezel" vindt jou aardig. *(houdt wassen appel omhoog)* Bedankt voor de appel. *(glimlacht zijn tanden bloot, gaat af. Irene lacht zachtjes tegen haarzelf. Geluid: hard geklop op voordeur)*

Irene: *(roept naar boven)* Ruby, wil jij even opendoen? *(stilte)* Ruby!

Ruby's stem: *(geïrriteerd)* Ja, ja, ik kom al. *(Irene opent volgende brief, leest inhoud. Er wordt weer geklopt. Ruby komt de hal in)*

Ruby: Ik ben huishoudster. Geen dienstmeisje. Huishoudsters horen geen deuren open te doen. *(gaat af naar voordeur)*

Irene: *(aandacht bij brief)* Toch bedankt, Ruby. *(leest hardop)* "Beste Jenny Davenport of huidige bewoner. Het is weer tijd om onze overstromings- en erosie maatregelen te controleren..." *(ze verkreukelt de brief, pakt de volgende, kijkt naar afzender. Ruby verschijnt in de hal)*

Ruby: Kan ik haar binnenlaten?

Irene: Wie?

Ruby: De dame aan de deur. Ze wil u spreken.

Irene: Verkoopt ze iets?

Ruby: Heeft ze niet gezegd. *(kijkt wantrouwend naar portret)* Volgens mij is ze er zo een.

Irene: Zo een?

Ruby: U weet wel, zo'n media.

Irene: Heeft ze haar naam gezegd?

Ruby: Ja. Claire Voyant.

Irene: *(probeert niet te lachen)* Claire Voyant?

Ruby: Dat zei ze.

Irene: Vraag haar binnen te komen.

Ruby: Oké. Maar vergeet niet: ik ben geen dienstmeisje.

Irene: Ik zal het onthouden. *(Ruby gaat rechts af in hal, Irene herhaalt de naam alsof het een gezang is)* Claire Voyant? Claire Voyant? *(Ruby komt terug, pratend tegen iemand die nog onzichtbaar is voor publiek)*

Ruby: *(bedoelt Irene)* Ze is hierbinnen. *(Ruby doet een stap terug, Irene staat met haar gezicht richting bovenkant toneel. Voor het effect een tel wachten. Dan komt Claire Voyant de kamer binnenstormen. Zij heeft een overdonderende, dramatische uitstraling. Draagt een jurk die weliswaar chic is, maar bepaald niet volgens de laatste mode. Daaroverheen een belachelijke reiscap. Idiote hoed. Zwaar bepoederd gezicht. Veel ringen over handschoenen. Grote oorbellen.*

Grote handtas. Kortom, op het eerste gezicht maakt ze nogal een dwaze indruk. Met haar hand uitgestrekt loopt ze naar Irene)

Claire: Vergeef me dat ik niet heb opgebeld. Ik gebruik zelden een telefoon. Ik houd niet zo van dat soort dingen. Ik ben nogal ouderwets. Bovendien had je wel een antwoordapparaat kunnen hebben. *(Irene steekt haar hand uit. Ruby komt de kamer binnen, blijft staan met armen over elkaar)* Ik wil geen antwoordapparaat of een televisie in huis. Ik weet zeker dat de emanaties van die dingen schadelijk zijn.

Irene: Emanaties?

Claire: Radon. Ik zuig nog liever alfastralen door een rietje. *(Irene heeft geen idee waar Claire het over heeft. Ze kijkt naar Ruby die met haar vinger cirkeltjes draait bij haar slaap, bedoelend dat Claire gek is. Knikt naar het portret om dat te benadrukken. Zonder Irenes hand te schudden, loopt Claire naar de bank. Alsof iemand anders praat:)* Ga toch zitten. *(als haarzelf)* Dank u. *(gaat zitten, kijkt kamer rond)* Het verandert hier ook nooit. Alles heeft zijn plaats en alles is op zijn plaats. Je tante was erg streng in die dingen. Ik beschouwde haar als de bewaker bij de poort. *(tegen Irene)* Is er iets met je hand? *(Irene beseft dat haar hand nog steeds is uitgestoken om hand te schudden, laat hem vallen. Tegen Ruby)* Ja, een kopje thee zou lekker zijn. Goed idee, Ruby.

Ruby: Ik heb niets gezegd.

Claire: *(gniffelt)* Bij Claire Voyant zijn woorden overbodig. Ik kan gedachten lezen.

Ruby: U zou niet geloven wat ik nu denk.

Irene: Zou het lukken, Ruby?

Ruby: Ik heb het u nu al zo vaak gezegd: ik ben geen dienstmeisje.

Irene: *(wil graag met Claire alleen zijn)* Ik zou het erg op prijs stellen.

Ruby: Niets aan. Gewoon een theezakje in heet water laten vallen.

Claire: Geen sprake van. Het moet gebrouwen worden. Ik wil niets te maken hebben met theezakjes. Lekken altijd, die nare dingen. *(Ruby gaat af)*

Ruby: *(zachtjes tegen Irene)* Als u nou nog niet gelooft dat ze er eentje is. *(Ruby gaat af, Claire babbelt verder)*

Claire: Ik had veel eerder willen komen. Mijn verontschuldigen. Ik was betrokken bij een ongeluk in Canada. Ik moest een paar weken in een ziekenhuis doorbrengen. Ik was gewond aan mijn been. Alles is nu weer in orde. Bedankt voor de belangstelling.

Irene: Uh, eh...

Claire: Waar ben ik toch mee bezig, ik heb mezelf nog niet eens voorgesteld. Voyant. Claire Voyant. Dat is natuurlijk niet mijn echte naam, maar dat doet het een stuk beter in het soort handel waar ik me

mee bezig houd. Het is jammer maar waar, het publiek verwacht niet anders.

Irene: Ik neem aan dat u een vriendin van mijn tante was.

Claire: Dat ben ik nog steeds. Ik ben hier zo vaak geweest. Heeft ze het nooit over mij gehad?

Irene: Ik heb haar niet zo goed gekend. Ze ging nooit op reis en ik woon in Chicago. De laatste keer dat ik haar zag, was ik nog een kind.

Claire: Ik neem aan dat je niet "gelovig" bent?

Irene: Ik weet niets van de wereld van de geesten, mevrouw Voyant. Hoogstens een beetje van buitenzintuiglijke waarnemingen, maar dat is dan ook alles. De rest is abracadabra voor mij. Aardig dat u hierheen gekomen bent om mij te condoleren.

Claire: Daarvoor ben ik helemaal niet gekomen.

Irene: Oh, nee?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto